

[Else-Merete Ross.]

Jeg har hos mig selv konstateret store følelsesmæssige udsving under læsningen af drøftelserne pro et contra forslagene, men jeg har også konstateret, at jeg selv nåede frem til samme ligevægtpunkt, som blev opnået, da Århus universitet kunne meddele, at det kunne anbefale udkastet til kgl. anordning, og da Københavns universitet udtalte, at det ikke ønskede at knytte yderligere bemærkninger til udkastet, efter at undervisningsministeren havde betonet, at der i § 1 ikke var tænkt på uddannelse af gymnasielærere, og efter at ministeren havde givet tilsagn om, at der ville blive nedsat et ministerielt koordineringsudvalg med henblik på det fremtidige samarbejde mellem Danmarks lærerhøjskole og universiteterne.

Ved at gennemgå dette materiale er jeg nået til det standpunkt, at den foreslåede ordning er rimelig, og jeg er glad over at kunne være enig med mit parti i at anbefale lovforslaget til vedtagelse. Jeg vil dog gerne tilføje nogle bemærkninger

I § 36 i lov om uddannelse af lærere til folkeskolen af 1954 siges, at undervisningen på Danmarks lærerhøjskole går ud på at give eleverne videre uddannelse i de på seminarierne optagne fag og derigennem give dem øget faglig og pædagogisk indsigt. Til dette formål oprettes der kursus.

Der er ikke nogen bestemt definition af udtrykket „videre uddannelse“, men man må af sammenhængen forstå det som undervisning i fag, man har lært utilstrækkeligt, eller fag, man ikke har kvalificeret sig i på seminarierne. Derimod kan man ikke udlede af paragraffen, at der er tale om en videnskabelig uddannelse. Dette er en nydannelse inden for Danmarks lærerhøjskole, og det er vel hovedsagelig af den grund, at Danmarks lærerhøjskole ønsker status som højere læreanstalt og ret til afsluttende eksaminer, licentiat- og doktorgrad. Jeg synes derfor, det er rigtigt, at ministeren, inden anordningen udstedes, får Danmarks lærerhøjskoles status bekræftet ved lov.

Danmarks lærerhøjskole får altså nu 2 opgaver: 1) en udstrakt kursusvirksomhed, som bygger på en over 100-årig tradition, og 2) en forskningsopgave i forbindelse med videnskabelig uddannelse på det pædagogiske område. Den første opgave kan der vel ikke være megen diskussion om. Det hævdes, bl. a. af rektor Ernst Larsen, at yderligere dygtiggørelse af lærerne er yderst påkrævet, såfremt folkeskolen skal løse de store opgaver, der er pålagt den, ikke mindst efter at folkeskolens undervisning skal danne grundlaget for al anden undervisning og uddannelse her i landet. Det er jo så rigtigt, som det er sagt; men i min naivitet kan jeg ikke lade være med at spørge: er så ikke det første fornødne at få en nyordning på seminarierne, så de vordende lærere kan mere i færre fag i stedet for lidt i mange fag og derfor senere bliver nødt til at supplere deres viden på Danmarks lærerhøjskole?

Af ca. 25 000 lærere i folkeskolen deltager ca. 2 000 årligt i Danmarks lærerhøjskoles undervisning og et noget større antal i provinsårskursus, altså knap $\frac{1}{5}$ af samtlige lærere. Det er klart, at skoleloven af 1958 nødvendiggør en forbedret læreruddannelse. Får vi den, vil et langt mindre antal behøve de temmelig elementære kurser, som i disse år er nødvendige for at gøre folkeskolelærerne i stand til at klare nye krav om undervisning i sprog, matematik o. lign.

En supplerende uddannelse, ikke mindst efter nogle års lærergerning, finder jeg det derimod meget ønskeligt at få yderligere udbygget, lige meget hvor god seminarieundervisningen bliver. På sådanne kurser vil det også være af værdi at få kendskab til nyere undervisningsformer. Sådanne kurser indføres nu også for gymnasielærere. Selv om man ved sin ansættelse skriver under på at ville følge med i sit fag, kan det være svært at klare det i tilstrækkelig grad helt på egen hånd. Selv for administrationens folk, forstår jeg, skal noget lignende nu indføres.